

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 63.463 van 9 december 1996

A. 66.080/VI-12.860

In zake: **de vereniging zonder winstoogmerk
Groupe d'Etude et de Réforme de
la Fonction administrative,
afgekort als GERFA,**

Luttrebruglaan 137
1190 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar
Regering.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 25 oktober 1995 ingediende verzoekschrift waarbij de vereniging zonder winstoogmerk Groupe d'Etude et de réforme de la fonction administrative, afgekort als GERFA, de nietigverklaring vordert van het besluit van de Regering van de Franse Gemeenschap van 28 augustus 1995 tot wijziging van de regeling inzake verlof en terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid, voor de personeelsleden (lees : leden van het technisch personeel) van de PMS-centra van de Franse Gemeenschap, van de PMS-centra voor het buitengewoon onderwijs van de Franse Gemeenschap, van het vormingscentrum van de Franse Gemeenschap, alsmede van de inspectiediensten belast met het toezicht op de PMS-centra en op de PMS-centra voor het buitengewoon onderwijs;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 4 juli 1996 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 1996 waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 27 november 1996;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van de heer LEGRAND, voorzitter, die voor de verzoekende partij verschijnt en van Mr. LEVERT en Mr. VAN ASSCHE, advocaten, die voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het administratief dossier dat de verwerende partij op 13 februari 1996 tegelijk met de memorie van antwoord heeft ingediend, vier

adviezen van de afdeling wetgeving van de Raad van State bevatte die in voornoemde memorie tot staving van de daarin uiteengezette bewijsgronden zijn aangevoerd; dat het advies dat de afdeling wetgeving over het bestreden besluit heeft verstrekt toen het in ontwerpfase was, niet bij het administratief dossier gevoegd was; dat de auditeur-rapporteur de verwerende partij op 28 mei 1996 en op 18 juni 1996 schriftelijk heeft verzocht dat advies in te zenden; dat de auditeur-rapporteur, aangezien de verwerende partij geen gevolg aan die brieven had gegeven, zelf een exemplaar van advies L.24.618 tot 24.621/2/V van de afdeling wetgeving bij het dossier heeft gevoegd;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat de auditeur-rapporteur niet bevoegd is om ambtshalve bescheiden en inlichtingen bij het dossier te voegen; dat zij oordeelt dat artikel 23 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State alleen aan de afdeling administratie en niet aan het lid van het auditoraat bevoegdheden toekent, en dat de artikelen 12, 16 en 19 van de algemene procedureregeling de bevoegdheid om de neerlegging van stukken te bevelen alleen toekennen aan een kamer; dat zij onderstreept dat de adviezen van de afdeling wetgeving volkomen eigendom zijn van de overheidsinstanties die deze adviezen hebben aangevraagd; dat zij erop wijst dat de bescheiden van het Arbitragehof en de Raad van State niet onder de toepassing van de wet van 1 (lees: 11) april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur vallen, waarvan het decreet van 22 december 1994 in de Franse Gemeenschap de tegenhanger is; dat zij verzoekt de uitspraak op te schorten totdat de Raad van State zich heeft uitgesproken over een beroep dat een zekere mevrouw Chantal JORDAN heeft ingesteld uitgerekend tegen de weigering van de verwerende partij om haar het betrokken advies van de afdeling wetgeving te bezorgen;

dat zij stelt dat de zaak, gelet op het belang ervan, naar de algemene vergadering moet worden verwezen;

Overwegende dat het administratief dossier een wezenlijk onderdeel van de rechtspleging voor de Raad van State vormt; dat de Raad van State op basis van dat dossier oordeelt of de hem voorgelegde handelingen regelmatig zijn; dat het normaal alle stukken bevat die tijdens de voorbereiding van de bestreden administratieve handeling zijn bijeengebracht, en dat het alle stukken moet bevatten die volgens de wetten en verordeningen moeten worden opgesteld; dat het onaanvaardbaar zou zijn, op gevaar af de doelmatigheid van de rechterlijke controle te schaden, dat de verwerende partijen alleen de stukken overleggen waaruit de regelmatigheid van de bestreden handeling kan worden opgemaakt en dat ze de stukken waaruit de onregelmatigheid kan blijken, achterhouden; dat tegen zo'n houding zelfs een beroep tot herziening kan worden ingesteld;

Overwegende dat de omstandigheid dat een ander nog hangend beroep een aanverwante vraag doet rijzen, de Raad van State niet verplicht de uitspraak op te schorten, aangezien de rechter over de vordering, behoudens bij de wet vastgestelde uitzondering, ook oordeelt over alle tussengeschiedenissen die de vordering doet rijzen; dat buiten de in artikel 93 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde gevallen en voorwaarden, die in het onderhavige geval niet van toepassing zijn, het de partijen niet toekomt de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering van de afdeling administratie te vorderen;

Overwegende dat artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat alle ontwerpen van reglementaire besluiten ter fine van

advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State moeten worden voorgelegd; dat het advies van de afdeling wetgeving derhalve een verplichte stap in de totstandkoming van zo'n besluit is, en dat dit advies deel uitmaakt van het administratief dossier dat moet worden overgelegd wanneer een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld; dat de auditeur-rapporteur de inlichtingen van de Raad van State en de partijen terecht heeft aangevuld en zijn onderzoeksoopdracht correct heeft vervuld door het advies van de afdeling wetgeving dat de verwerende partij ten onrechte weigerde in te dienen, bij het dossier te voegen;

Overwegende dat de volgende, voor het onderzoek van het beroep dienstige feiten aan het geding ten grondslag liggen :

Het bestreden besluit en andere soortgelijke besluiten die van toepassing zijn op andere personeelscategorieën en die met andere beroepen worden aangevochten, worden in ontwerpfase in het kader van onderhandelingen met de vakbonden voorgelegd aan sectorcomité IX, "Onderwijs" (Franse Gemeenschap), en aan het comité voor provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, afdeling II; de onderhandelingsprocedure eindigt op 4 augustus 1995. Op 29 augustus 1995 verzoekt het uitvoerend comité van de "Confédération des syndicats chrétiens - Onderwijs" de verwerende partij die besluiten in te trekken. Het uitvoerend comité voert tot staving van zijn verzoek aan dat de besluiten aangenomen zijn in strijd met artikel 3, § 1, van de wet van 19 december 1974, doordat ze vooraf hadden moeten worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten, omdat ze betrekking hebben op het ziekteverlof en de disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid en aldus onder de minimale rechten

ressorteren. Diezelfde dag werpt de verwerende partij tegen dat verzoek een middel van niet-ontvankelijkheid op, aanvoerende dat naar luid van de voornoemde bepaling de minimale rechten geïdentificeerd moeten zijn, en dat zulks tot op heden nog niet is geschied voor de leden van het onderwijzend personeel. Op 6 september 1995 deelt de Minister van Ambtenarenzaken de verwerende partij mede dat het aan de Gemeenschappen staat om de minimale rechten voor het onderwijzend personeel te bepalen en dat bij ontstentenis van zulke regels de aanhangigmaking bij het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten geen juridische verplichting is.

Die besluiten worden, nog steeds in ontwerpfase, om advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voorgelegd. In haar advies dd. 21 augustus 1995 dat binnen drie dagen moest worden verstrekt, merkt die afdeling op dat bij ontstentenis van een decreet tot vaststelling van de beginselen betreffende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de leden van het onderwijzend personeel, de Gemeenschapsregering niet bevoegd is om "een nieuwe regeling inzake verlof en terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid vast te stellen en daarbij algemene regels op te stellen waarbij verscheidene thans geldende regels worden gewijzigd".

Die besluiten worden aangenomen op 28 augustus 1995 en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 september 1995. In de aanhef ervan staat het volgende :

" Overwegende dat de door dit besluit geregelde materie de inrichting van het onderwijs niet betreft; dat het ontwerp ook geen nieuwe fundamentele regels vastlegt die van die aard zijn om de grondslag te zijn van andere reglementsbepalingen; dat alleen de Regering van de Franse Gemeenschap dan ook bevoegd is om het te nemen";

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep betwist op de grond dat verzoekster de verdediging en bevordering van de belangen van alle ambtenaren en personeelsleden van de overheidsdiensten als doel heeft en uitdrukkelijk verwijst naar het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel en het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het rijkspersoneel, welke besluiten nooit van toepassing zijn geweest op de leden van het onderwijzend personeel; dat zij daaruit afleidt dat verzoekster de leden van dat personeel buiten haar doel heeft gehouden;

Overwegende dat de verzoekende vereniging in haar doel uitdrukkelijk verwijst naar "alle Franstalige ambtenaren en personeelsleden van de overheid, ongeacht of ze een vakbondsstatuut hebben en ongeacht hun juridische band met de administratieve overheid (rechtspositie, contract, weddetoelage) en de correcte toepassing van de grondwettelijke, wettelijke en verordenende voorschriften die op hen van toepassing zijn, inzonderheid het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel en het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het rijkspersoneel"; dat verzoekster, zoals uit het bijwoord "inzonderheid" blijkt, slechts bij wijze van voorbeeld naar twee welbepaalde besluiten verwijst; dat de beroepen wel degelijk gericht zijn op de correcte toepassing van de grondwettelijke, wettelijke en verordenende bepalingen die van toepassing zijn op bepaalde Franstalige ambtenaren en personeelsleden van de overheid; dat ze binnen het doel van de verzoekende vereniging vallen; dat de omstandigheid dat de verzoekende vereniging geen enkel lid van het onderwijzend personeel onder haar leden zou tellen, niet ter zake dienende is, aangezien

het vaststaat dat de verzoekende vereniging de belangen van het onderwijzend personeel actief verdedigt; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoekster een middel, het derde van het verzoekschrift, ontleent aan de schending van artikel 24, § 5, van de Grondwet; dat zij erop wijst dat de organisatie van het onderwijs volgens die grondwettelijke regel bij decreet moet worden geregeld; dat zij ervan uitgaat dat de nieuwe regelgeving inzake ziekteverlof en disponibiliteit fundamentele maatregelen bevat die de rechtspositie van het onderwijzend personeel mede bepalen; dat zij daaruit afleidt dat de maatregelen vervat in het bestreden besluit van die aard zijn dat ze niet via een reglement konden worden vastgesteld;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de rechtspositie van het onderwijzend personeel niet tot de organisatie van het onderwijs behoort in de zin van artikel 24, § 5, van de Grondwet; dat zij onderstreept dat de betekenis van dat begrip samenhangt met het begrip "inrichtende macht" en daaraan toevoegt dat de uitvoerende macht traditioneel tot taak heeft de rechtspositie van haar personeel vast te stellen; dat zij erop wijst dat de Grondwetgever aan de wetgevende macht het recht heeft voorbehouden om de wezenlijke aspecten van de organisatie van het onderwijs te regelen; dat zij in eerste bijkomende orde betoogt dat het bestreden besluit zijn rechtsgrond ontleent aan de wet van 1 april 1960 betreffende de psycho-medisch-sociale centra; dat zij het gezag van arrest nr. 45/94 dd. 1 juni 1994 van het Arbitragehof aanvoert om aan te geven dat ervan uit moet worden gegaan dat die tekst, die vóór de grondwetsherziening van 1988 is uitgevaardigd, een ruimere machtiging inhoudt dan het huidige artikel 24, § 5, van de Grondwet; dat zij

betoogt dat zulks des te meer geldt daar die wet haar rechtsgrond ontleent aan de traditioneel aan de Executieve toegekende bevoegdheid om de rechtspositie van haar personeel vast te stellen; dat zij in tweede bijkomende orde ook betoogt dat het bestreden besluit wijzigingen aanbrengt, niet via algemene voorschriften, maar via louter technische bepalingen van secundaire aard; dat zij preciseert dat het bestreden besluit alleen besluiten tot uitvoering van andere verordenende besluiten wijzigt en daaraan toevoegt dat de "considerans" van de aanhef terecht is geformuleerd; dat zij in de laatste memorie aanstipt dat de Grondwetgever ervoor wilde zorgen dat de basisregelgeving van het onderwijs door gekozen organen zou worden vastgesteld; dat zij, naast een ietwat uitgebreide herhaling van de in de memorie van antwoord aangevoerde bewijsgronden, beweert dat hoe dan ook alleen de "basisbestanddelen" van de organisatie van het onderwijs bij decreet moesten worden geregeld en dat voor het overige bevoegdheden mogen worden opgedragen aan de Regering; dat zij aanstipt dat de bepalingen die de Koning tevoren op basis van de wet van 1 april 1960 had uitgevaardigd, nooit zijn betwist, omdat de wetgever alleen de beginselen inzake benoemingsbevoegdheid en benoemingsvoorwaarden vaststelde, overeenkomstig de destijds door de afdeling wetgeving verstrekte adviezen; dat zij tevens in derde bijkomende orde betoogt dat de in het geding zijnde bepalingen louter technisch en van secundaire aard zijn; dat zij de afdeling wetgeving in dat verband verwijt stil te zijn blijven staan bij de woorden "Copernicaanse revolutie" en "radicale wijziging" in het ontwerprapport ter attentie van de Regering, in plaats van bij de inhoud van het besluit; dat zij de tekst van het bestreden besluit vergelijkt met die van de vroegere regelgeving en daaruit afleidt dat de wijzigingen van gering belang zijn; dat zij in vierde ondergeschikte orde, op basis van artikel 14ter

van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vordert dat de eventuele nietigverklaring pas uitwerking zou hebben op 30 juni 1997, om te voorkomen dat de administratieve rechtspositie van gepensioneerd rijkspersoneel moet worden herzien, en dat dat personeel verzocht wordt het ambt te hervatten in weerwil van de noodzakelijke stabiliteit van het pedagogisch team, met het risico dat zulks niet alleen de verhouding tussen die personeelsleden en de overheid verstoort, maar ook een weerslag heeft op de loopbaan van andere personeelsleden; dat zij daaraan toevoegt dat de tenuitvoerlegging van een vernietigingsarrest grote materiële moeilijkheden zou opleveren voor de administratieve diensten die "talrijke dossiers van hun personeel" zouden moeten herzien;

Overwegende dat de organisatie van het onderwijs naar luid van artikel 24, § 5, van de Grondwet bij wet of decreet wordt geregeld; dat die bepaling uiting geeft aan de wil van de Grondwetgever om het vaststellen van de basisaspecten inzake organisatie, erkenning en subsidiëring van het onderwijs aan de wetgevende macht voor te behouden; dat voornoemde bepaling de opdracht van bevoegdheden aan de Gemeenschapsregering niet verbiedt; dat zulks evenwel niet betekent dat de Gemeenschapsregering de door de wetgever vaag geformuleerde principes kan verduidelijken of onvoldoende gedetailleerde keuzen kan verfijnen;

Overwegende dat de grondwettigheid van de voorschriften die op het onderwijs van toepassing zijn, verschillend moet worden beoordeeld naar gelang ze dateren van vóór of na 1 januari 1989, de datum waarop het huidige artikel 24, § 5, in werking is getreden; dat de Grondwetgever, door die bepaling goed te keuren, de bevoegdheid die artikel 17, tweede lid, van de Grondwet reeds vóór 1 januari 1989 aan de wetgever toekende,

immers niet alleen heeft willen moderniseren, maar ook heeft willen versterken; dat artikel 24, § 5, van de Grondwet voortaan uitdrukkelijk vermeldt welke aspecten van het onderwijs onder de wetgevende macht ressorteren; dat de Grondwetgever via die bepaling heeft willen voorkomen dat de Regering ooit zodanig ruime bevoegdheden zou krijgen dat ze wezenlijke regels betreffende de organisatie van het onderwijs zou kunnen vaststellen; dat die bepaling inhoudt dat de door de decreetgever verleende bevoegdheden alleen betrekking mogen hebben op de toepassing van de beginselen die de decreetgever zelf heeft vastgesteld;

Overwegende dat de basisregels van de rechtspositie van het leidinggevend en onderwijzend personeel van het Gemeenschapsonderwijs tot de organisatie van het onderwijs behoren, in de zin van de Grondwet;

Overwegende dat het bestreden besluit zich voorgeeft als zijnde gebaseerd op de artikelen 5 en 7 van de wet van 1 april 1960 betreffende de psycho-medisch-sociale centra; dat sinds de grondwetswijziging van 1988 bij de interpretatie van die artikelen, die een zeer algemene machtiging inhouden, ervan uit moet worden gegaan dat zij conform die bepaling zijn; dat het gebruik dat kan worden gemaakt van de onderscheiden bevoegdheden die bij wet of decreet aan de Regering worden opgedragen, beperkter is dan de algemene bewoordingen van de vóór 1988 in de wet verleende machtiging doet vermoeden;

Overwegende dat het bestreden besluit de regeling inzake verlof en disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid voor de betrokkenen aanzienlijk wijzigt; dat de leden van het onderwijzend personeel of van de psycho-medisch-sociale centra volgens de vorige

regeling, met inachtneming van de formaliteiten, voor hun volledige loopbaan, dertig verlofdagen wegens ziekte of gebrekkigheid per twaalf maanden anciënniteit konden krijgen en dat de personeelsleden die ter beschikking werden gesteld omdat ze al hun verlofdagen wegens ziekte of gebrekkigheid hadden opgebruikt, wachtgeld kregen, berekend per jaar effectieve dienst op basis van de activiteitswedde, verminderd met 5% voor elk van de eerste vijf jaar, met 4% voor elk van de volgende vijf jaar en met 2% voor elk van de volgende jaren, waarbij het aldus verkregen bedrag niet minder dan de helft van de activiteitswedde en ten hoogste drie vierden daarvan mocht bedragen; dat door de uitwerking van het bestreden besluit het aantal verlofdagen wegens ziekte of gebrekkigheid waarop het personeelslid aanspraak kan maken, beperkt is tot vijftien werkdagen per schooljaar, vermeerderd met een reserve van ten hoogste zestig dagen voor zijn volledige loopbaan; dat die reserve, gesteld dat ze wordt aangesproken, tijdens de loopbaan weer kan worden opgebouwd met de helft van het resterend aantal niet-opgenomen dagen per schijf van de voornoemde vijftien werkdagen; dat het wachtgeld waarop het in disponibiliteit gestelde personeelslid aanspraak kan maken omdat zijn ziekte- of gebrekkigheidsverlof volledig is opgenomen, door de betwiste bepalingen wordt vastgesteld op 80% van de laatste activiteitswedde tijdens de eerste twaalf maanden disponibiliteit tijdens zijn loopbaan, op 70% van de laatste activiteitswedde tijdens de volgende twaalf maanden disponibiliteit en op 60% van die wedde na die 24 maanden disponibiliteit; dat het personeelslid dat wegens ziekte of gebrekkigheid in disponibiliteit is gesteld en 59 jaar geworden is, die administratieve positie bovendien tot het einde van zijn loopbaan behoudt;

Overwegende dat de administratieve en geldelijke positie van de personeelsleden in het vlak

van de regeling inzake verlof en disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid aldus door het bestreden besluit wezenlijk wordt gewijzigd; dat de goedgekeurde maatregelen geen bijkomstigheden of details betreffen; dat de verwerende partij ze zelf belangrijk vond, aangezien ze de door die maatregelen bekrachtigde hervorming als een "copernicaanse revolutie" bestempelt en stelt dat "de Regering vastbesloten was de misbruiken weg te werken door de verlofregeling grondig te wijzigen"; dat het bestreden besluit een nieuwe regeling inzake verlof en disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid invoert en daarbij algemene regels opstelt waarvan verscheidene ten aanzien van de vorige vernieuwend zijn; dat het bestreden besluit aldus de organisatie van het onderwijs betreft en de als rechtsgrond dienende wettelijke machtiging overschrijdt; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat, aangaande het verzoek van de verwerende partij om de uitwerking van de uit te spreken nietigverklaring in de tijd te beperken, zonder dat moet worden onderzocht of artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Raad van State ertoe machtigt de gevolgen van voorschriften die hij heeft vernietigd op de grond dat ze bij decreet hadden moeten worden goedgekeurd als definitief te beschouwen of voorlopig te handhaven, is het voldoende vast te stellen dat de terugwerkende kracht die normaal aan een arrest tot nietigverklaring is verbonden, niet hoeft te worden beperkt; dat de individuele beslissingen ten aanzien van personeelsleden waarop het bij dit arrest vernietigde besluit is toegepast, niet langer door de Raad van State kunnen worden vernietigd, tenzij ze tijdig zijn aangevochten; dat de bij dit arrest uitgesproken nietigverklaring de verwerende partij derhalve niet verplicht om de situatie van alle personeelsleden waarop het bestreden besluit is

toegepast, te herzien, noch om ze te verzoeken hun ambt te hervatten; dat de nietigverklaring op zich geen extra werklast, noch heronderzoek van "talrijke dossiers" meebrengt; dat de nietigverklaring alleen tot gevolg heeft dat voor nieuwe beslissingen de voorgaande regelgeving opnieuw van toepassing wordt totdat de bevoegde overheid die opnieuw wijzigt; dat voor het overige de door de verwerende partij aangevoerde redenen om de toepassing van artikel 14ter te vorderen, onvolledig en ontoereikend zijn om te bewijzen dat de door artikel 14ter opengelaten mogelijkheid zou moeten worden benut,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Regering van de Franse Gemeenschap van 28 augustus 1995 tot wijziging van de regeling inzake verlof en terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid, voor de personeelsleden (lees : leden van het technisch personeel) van de PMS-centra van de Franse Gemeenschap, van de PMS-centra voor het buitengewoon onderwijs van de Franse Gemeenschap, van het vormingscentrum van de Franse Gemeenschap, alsmede van de inspectiediensten belast met het toezicht op de PMS-centra en op de PMS-centra voor het buitengewoon onderwijs.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare rechtzitting van de VIe kamer, op negen december 1900 zesennegentig door :

de HH. ANDERSEN, kamervoorzitter,
 LEROY, staatsraad,
 WETTINCK, staatsraad,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.